

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 28. juni 2012¹

Sag C-215/11

**Iwona Szyrocka
mod
SiGer Technologie GmbH**

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy we Wrocławiu (herredsretten i Wrocław))

»Europæisk betalingspåkravsprocedure — forordning nr. 1896/2006 — formelle krav til anmodningen — tidsrum, for hvilket renterne kan kræves — periode indtil betalingsdagen«

I – Indledning

1. I den foreliggende sag har Sąd Okręgowy we Wrocławiu forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk påkravsprocedure (herefter »forordningen«)².

II – Retsforskrifter

A – Fællesskabslovgivningen

2. Artikel 1 i forordning nr. 1896/2006 fastsætter:

»1. Denne forordning har til formål

- a) at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne ved at indføre en europæisk betalingspåkravsprocedure, og
- b) at muliggøre fri bevægelighed for europæiske betalingspåkrav overalt i medlemsstaterne ved at fastsætte mindstestandarder, hvis overholdelse overflødiggør en mellemliggende procedure i fuldbyrdelsesstaten forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen.

2. Denne forordning er ikke til hinder for, at en fordringshaver kan forfølge et krav som omhandlet i artikel 4 ved brug af en anden procedure, der er hjemlet i en medlemsstats lov eller i fællesskabsretten.«

¹ — Originalsprog: italiensk.

² — EUT L 399, s. 1.

3. Forordningens artikel 4 bestemmer:

»Der indføres en europæisk betalingspåkravsprocedure for inddrivelse af et pengekrav på et angivet beløb, som er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives.«

4. Forordningens artikel 7 er affattet således:

»1. En anmodning om et europæisk betalingspåkrav indgives ved anvendelse af formular A i bilag I.

2. I anmodningen anføres:

[...]

- b) kravets størrelse, herunder hovedkravet og i givet fald renter, konventionalbod og omkostninger
- c) såfremt der kræves renter, rentesatsen og det tidsrum, for hvilket renterne kræves, medmindre en lovbestemt rente automatisk tilføjes hovedstolen efter loven i udstedelsesstaten
- d) den retlige interesse, herunder en beskrivelse af de forhold, der påberåbes som grundlag for kravet og, hvis det er relevant, de krævede renter
- e) en beskrivelse af de bevisligheder, hvorpå kravet støttes

[...]

3. I anmodningen erklærer fordringshaveren, at de anførte oplysninger efter hans bedste overbevisning er sande, og at han er klar over, at eventuelle bevidst falske angivelser vil kunne medføre passende sanktioner efter loven i udstedelsesstaten.

[...]«

5. Forordningens artikel 8 foreskriver:

»Den ret, som har fået forelagt en anmodning om et europæisk betalingspåkrav, undersøger hurtigst muligt og på grundlag af oplysningerne i anmodningsformularen, om betingelserne i artikel 2, 3, 4, 6 og 7 er opfyldt, og om kravet forekommer begrundet. Denne undersøgelse kan have form af en elektronisk procedure.«

6. Forordningens artikel 9 foreskriver:

»1. Hvis betingelserne i artikel 7 ikke er opfyldt, giver retten, medmindre kravet er klart ubegrundet eller anmodningen uantagelig, fordringshaveren lejlighed til at komplettere eller berigtige anmodningen. Retten anvender formular B i bilag II.

2. Når retten anmoder fordringshaveren om at komplettere eller berigtige anmodningen, fastsætter den en frist, som den anser for passende under de givne omstændigheder. Retten kan efter eget skøn forlænge denne frist.«

7. Forordningens artikel 12 fastsætter:

»1. Hvis de i artikel 8 omhandlede betingelser er opfyldt, udsteder retten hurtigst muligt, [...], et europæisk betalingspåkrav ved anvendelse af formular E i bilag V.

[...]

3. I det europæiske betalingspåkrav gøres skyldneren opmærksom på, at han har valget mellem:

- a) at betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet,
eller
- b) at modsætte sig betalingspåkravet ved at indgive en indsigelse til den udstedende ret [...].

4. I det europæiske betalingspåkrav informeres skyldneren om:

- a) at påkravet er udstedt alene på grundlag af fordringshaverens oplysninger, som ikke er blevet prøvet af retten
- b) at påkravet bliver eksigibelt, medmindre der er indgivet en indsigelse til retten i overensstemmelse med artikel 16
- c) at sagen, såfremt der indgives en indsigelse, fortsætter ved de kompetente retter i udstedelsesstaten efter de almindelige civile retsplejeregler, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.

[...]«

8. Forordningens artikel 16, stk. 3, fastsætter:

»3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.«

9. Forordningens artikel 17, stk. 1, første afsnit, fastsætter:

»1. Indgives der en indsigelse inden for den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, fortsætter sagen ved de kompetente retter i udstedelsesstaten efter de almindelige civile retsplejeregler, medmindre fordringshaveren udtrykkeligt har anmodet om, at sagen i så fald hæves.«

10. Forordningens artikel 25 bestemmer:

»1. De samlede retsafgifter i en medlemsstat i forbindelse med en europæisk betalingspåkravsprocedure og den almindelige civile retssag, der følger i tilfælde af indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav, må ikke overstige retsafgifterne i den pågældende medlemsstat i forbindelse med en almindelig civil retssag uden en forudgående europæisk betalingspåkravsprocedure.

2. Ved anvendelsen af denne forordning omfatter retsafgifter, hvis beløbsstørrelse fastsættes efter national lov, afgifter og gebyrer, der skal betales til retten.«

11. Forordningens artikel 26 med overskriften »Forholdet til national procesret« foreskriver:

»Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, afgøres efter national lov.«

B – National lovgivning

12. Sąd Okręgowy we Wrocławiu har i sin forelæggelseskendelse anført en lang række bestemmelser i den polske lov om rettens pleje i borgerlige sager (herefter »retsplejeloven«), som kunne være af betydning i den foreliggende sag, herunder artikel 126, 128 og 187, stk. 1, som fastsætter indholdet i processkrifterne og anmodningerne og angiver de dokumenter, der skal vedlægges med henblik på forkyndelse for modparten, samt artikel 130, stk. 1, og artikel 394, stk. 1, nr. 1, vedrørende proceduren i tilfælde, hvor anmodningen er behæftet med formelle mangler, og fremgangsmåden ved appel af retsinstansens afgørelser.

13. Den nationale ret har endvidere nævnt artikel 481, stk. 1, i den polske civillovbog, hvorefter fordringshaveren, når skyldneren er i restance med opfyldelsen af en pengeydelse, kan kræve renter for den periode, forsinkelsen varer, uanset om fordringshaveren har lidt tab, og restancen skyldes omstændigheder, som skyldneren ikke bærer ansvaret for³, og retsplejelovens artikel 190, som giver mulighed for, at fremtidige, tilbagevendende ydelser kan gøres gældende ad rettens vej, medmindre retsforholdet mellem parterne er til hinder herfor.

III – Sagens faktiske omstændigheder og præjudicielle spørgsmål

14. Iwona Szyrocka, der er bosat i Polen, indgav den 23. februar 2011 en anmodning om et europæisk betalingspåkrav over for SiGer Technologie GmbH med hjemsted i Tangermünde (Tyskland) til Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

15. Følgende spørgsmål er opstået inden for rammerne af denne sag:

- Omfatter den forudgående undersøgelse inden udstedelse af det i forordningens artikel 8 omhandlede betalingspåkrav også en vurdering af opfyldelsen af de grundlæggende formelle krav, der er fastsat i den nationale lovgivning i den stat, hvor anmodningen indgives, eller kun af de i den pågældende forordning anførte krav⁴?
- Skal kravet vedrørende morarenter allerede være forfaldent ved indgivelsen af anmodningen om et europæisk betalingspåkrav?
- Skal fordringshaveren i anmodningen hver gang angive rentebeløbets størrelse, og har fordringshaveren mulighed for at kræve såkaldt åbne renter, dvs. renter, der beregnes indtil det tidspunkt, hvor det i anmodningen omhandlede pengekrav bliver betalt?
- Hvordan skal rettens afgørelse vedrørende renterne formuleres, henset til indholdet af den officielle formular E til brug for det europæiske betalingspåkrav (bilag V til forordningen)?

3 — På baggrund af oplysningerne fra den nationale ret i forelæggelseskendelsens præmis 8 er forpligtelsen til at betale morarenter ifølge fortolkningen af denne bestemmelse anført af Sąd Najwyższy (den polske forfatningsdomstol) i sin kendelse af 5.4.1991 bundet til en tidsfrist, idet dette krav forfalder den første dag efter udløbet af fristen for opfyldelsen af hovedkravet og forhøjes successivt med de efterfølgende restancedage. Et rentekrav opstår derfor allerede på den første restancedag, og fordringshaveren erhverver rentekravet enkeltvist for hver dag i hele restanceperioden. Morarenter anses for tilbagevendende ydelser, som supplerer ydelserne vedrørende hovedkravet. Ifølge den polske lovgivning kan fordringshaveren kræve betaling af fremtidige renter indtil betalingsdagen, og anmodningen kan fremsættes sammen med anmodningen om hovedkravet.

4 — Dette spørgsmål afhænger først og fremmest af det forhold, at fordringshaveren ikke havde angivet sagsgenstandens værdi i polsk valuta (på trods af at dette var nødvendigt for beregningen af retsafgiften). Desuden havde hun i afsnit 7 i anmodningsformular A angivet rentekoden ukorrekt (hun havde ikke med brug af det relevante tegn angivet, for hvilket tidsrum der skal beregnes renter) og ikke angivet, af hvilke beløb der skal tilkendes renter.

16. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at der foreligger tvivl vedrørende fortolkning af forordningen, og har forelagt Domstolen følgende otte præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure fortolkes således, at den
- a) udtømmende regulerer alle betingelser, som en anmodning om et europæisk betalingspåkrav skal opfylde
- eller således, at den
- b) alene fastsætter mindstestandarderne for en sådan anmodning, og at national lov finder anvendelse på de spørgsmål, der ikke er behandlet i denne bestemmelse?
- 2) Såfremt spørgsmål 1b) besvares bekræftende, spørges: Skal fordringshaveren, hvis anmodningen ikke opfylder de formelle krav i henhold til medlemsstatens lovgivning (f.eks. fordi der ikke er vedlagt en kopi af anmodningen til modparten, eller fordi sagsgenstandens værdi ikke er anført), anmodes om at komplettere anmodningen efter national lov i henhold til artikel 26 i forordning nr. 1896/2006 eller efter artikel 9 i forordning nr. 1896/2006?
- 3) Skal artikel 4 i forordning nr. 1896/2006 fortolkes således, at de i denne bestemmelse anførte kriterier for et pengekrav, dvs. at kravets størrelse er angivet, og at kravet er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives, udelukkende gælder for hovedkravet, eller således, at de også gælder for kravet om morarenter?
- 4) Skal artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 fortolkes således, at der i den europæiske betalingspåkravsprocedure, hvis der efter loven i udstedelsesstaten ikke automatisk påløber renter, foruden hovedkravet kan rejses krav vedrørende
- a) alle renter, herunder de såkaldte åbne renter (beregnet fra en præcist fastsat forfaldsdato indtil en betalingsdag, der ikke er fastsat ved angivelse af en dato, f.eks. »fra den 20.3.2011, og indtil betaling sker«)
 - b) kun de renter, der beregnes fra en præcist fastsat forfaldsdato og indtil anmodningens indgivelse eller påkravets udstedelse
 - c) udelukkende de renter, der beregnes fra en præcist fastsat forfaldsdato og indtil anmodningens indgivelse?
- 5) Såfremt spørgsmål 4a) besvares bekræftende, spørges: Hvordan skal rettens afgørelse vedrørende renterne formuleres i betalingspåkravet i henhold til forordning nr. 1896/2006?
- 6) Såfremt spørgsmål 4b) besvares bekræftende, spørges: Hvem skal angive rentebeløbets størrelse, fordringshaveren eller retten ex officio?
- 7) Såfremt spørgsmål 4c) besvares bekræftende, spørges: Er fordringshaveren forpligtet til at angive det beregnede rentebeløb i anmodningen?
- 8) Skal retten, hvis fordringshaveren ikke beregner de renter, der kræves indtil anmodningens indgivelse, beregne disse ex officio eller i stedet anmode fordringshaveren om at komplettere anmodningen i henhold til forordningens artikel 9?»

IV – Sagen ved Domstolen

17. Den østrigske, portugisiske, finske, polske og Det Forenede Kongeriges regering samt Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg i sagen.

18. I retsmødet den 18. april 2012 deltog Kommissionen samt den finske og polske regering.

V – Om det første præjudicielle spørgsmål

19. Med det første præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at afklare, hvorvidt anmodningen om et europæisk betalingspåkrav kun skal opfylde de formelle krav i forordningens artikel 7, eller om der også skal tages hensyn til de yderligere krav, der er fastsat i den nationale lovgivning.

20. Gennemgangen af forordningens ordlyd viser, at proceduren med henblik på opnåelse af det europæiske betalingspåkrav fungerer selvstændigt i forhold til eventuelle lignende nationale procedurer.

21. Denne konklusion er først og fremmest afledt af det forhold, at ifølge forordningens artikel 1 og tiende betragtning hertil udgør den europæiske procedure et supplerende, valgfrit middel for fordringshaveren, som således ikke træder i stedet for og heller ikke harmoniserer de ordninger for inddrivelse af ubestridte krav, der er hjemlet i national lov. Proceduren supplerer disse ordninger som et yderligere middel til varetagelse af fordringshaverens interesser.

22. Fordringshaveren er således ikke afskåret fra at opnå et betalingspåkrav ved at benytte enhver anden procedure i henhold til lovgivningen i en medlemsstat eller fællesskabslovgivningen.

23. Synspunktet i punkt 20 styrkes endvidere af 16. betragtning, ifølge hvilken retten udelukkende udsteder påkravet på baggrund af oplysningerne i den formular, der er vedlagt den omhandlede forordning og udarbejdet med angivelse af de i artikel 7 anførte oplysninger, uden at det i henhold til fællesskabsreglerne er muligt at supplere indholdet ved anvendelse af eksterne kilder.

24. Anvendelsen af formularer til administration af procedurens forskellige faser er fastlagt i 11. betragtning for at lette adgangen til proceduren, nedbringe sagsomkostningerne, fremskynde sagerne samt indføre en fælles administration.

25. Herved bliver den europæiske procedures selvstændighed i forhold til de nationale procedurer endnu mere indlysende, eftersom anvendelsen af disse formularer gør det muligt dels at løse formaliteterne og de heraf følgende uligheder som følge af de nationale bestemmelser, dels at udforme et processuelt instrument, som i princippet er identisk i hele Unionen og dermed adskiller sig fra de midler, der er gældende i medlemsstaterne.

26. Afslutningsvist bekræfter forordningens artikel 26 yderligere den europæiske procedures selvstændighed i forhold til de nationale procedurer, idet den fastsætter, at den nationale lov kun finder anvendelse på de processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning.

27. I tilfælde hvor lovgiver har bestemt, at de nationale bestemmelser hvad angår specifikke aspekter af proceduren skal finde anvendelse sammen med forordningens bestemmelser, er dette sket med udtrykkelige henvisninger til de nationale bestemmelser⁵.

28. Bestemmelserne i artikel 26 og de i punkt 27 og fodnote 5 nævnte henvisninger ville være uforklarlige, såfremt lovgiver bevidst tilstræbte, at forordningens bestemmelser skulle integreres, også for så vidt angår de af forordningen regulerede aspekter, i bestemmelserne i de enkelte medlemsstater, eftersom det i så fald ikke ville være nødvendigt hverken at specificere, at den nationale lov kun finder anvendelse på processuelle spørgsmål, som ikke er behandlet i denne forordning, eller at angive de tilfælde, i hvilke medlemsstaternes nationale lov finder anvendelse.

29. Fællesskabsprocedurens selvstændighed i forhold til den nationale procedure fremgår også af forordningens formål, der kan udledes af forordningens artikler og af betragtningerne hertil.

30. Ved udtrykkelig angivelse af forordningens formål præciserer artikel 1, stk. 1, nemlig, at forordningen ved indførelsen af den omhandlede betalingspåkravsprocedure har til formål⁶ at forenkle og fremskynde grænseoverskridende sager om ubestridte pengekrav og nedbringe sagsomkostningerne⁷ samt at muliggøre fri bevægelighed for europæiske betalingspåkrav overalt i medlemsstaterne ved at fastsætte mindstestandarder, hvis overholdelse overflødig gør en mellemliggende procedure i fuldbyrdsstaten forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen⁸.

31. 29. betragtning til forordningen præciserer yderligere, at målet for denne forordning er, i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, at indføre en ensartet hurtig og effektiv mekanisme for inddrivelse af de nævnte pengekrav, idet – som udtrykt i sjette og ottende betragtning – hindringerne for adgangen til effektive retsmidler i grænseoverskridende sager og den fordrejning af konkurrencen på det indre marked, der opstår som følge af skævheder med hensyn til virkemåden af de procesmidler, som fordringshavere råder over i de forskellige medlemsstater, nødvendiggør fællesskabslovgivning, som sikrer ensartede vilkår for fordringshavere og skyldnere overalt i Den Europæiske Union⁹, da forsinkede betalinger er en af de største trusler mod virksomhedernes overlevelse og fører til tab af mange arbejdspladser.

32. Der er derfor blevet indført en enkelt samling af fælles processuelle mindstestandarder for opnåelse af et europæisk betalingspåkrav, som dog kun kan benyttes til opnåelse af det i punkt 30 og 31 nævnte formål, såfremt de garanteres selvstændighed i forhold til de tilsvarende standarder, der allerede er fastlagt af medlemsstaterne.

33. Hvis de nationale bestemmelser kunne indgå i de i den foreliggende sag omhandlede bestemmelser, ville forordningens formål nemlig blive bragt i fare, idet dette ikke ville indføre en ensartet og forenklet procedure, men medføre lige så mange procedurer som antallet af retsordener i medlemsstaterne. Desuden ville disse procedurer omfatte bestemmelser, der findes i både de nationale love og EU-retten.

5 — Jf. eksempelvis artikel 7, stk. 3, vedrørende sanktioner, der finder anvendelse i tilfælde af falske angivelser i anmodningen, artikel 10, stk. 2, vedrørende konsekvenserne for så vidt angår den del af det oprindelige krav, for hvilken betingelserne for udstedelse af betalingspåkravet ifølge den nationale ret ikke er opfyldt, artikel 11, stk. 3, som fastlægger, at fordringshavere kan anvende enhver anden procedure, der er hjemlet i loven, selv om anmodningen afvises, og artikel 12, stk. 5, ifølge hvilken retten påser, at betalingspåkravet forkyndes for skyldneren i overensstemmelse med national lov.

6 — Disse formål fremgår også af niende betragtning.

7 — Herunder ved anvendelse af standardformularer til administration af proceduren som omhandlet i 11. og 16. betragtning.

8 — Henset til medlemsstaternes gensidige tillid til hinandens retspleje jf. 27. betragtning.

9 — Ifølge femte betragtning sigter indførelsen af en fælles europæisk procedure for inddrivelse af ubestridte krav netop til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi.

34. Det er endvidere indlysende, at ensartet tilgang til den omhandlede procedure for enhver fordringshaver og skyldner i Unionen alene kan opnås ved sikring af den fremadrettede og abstrakte adgang til de regler, som skal følges, uden at man i ethvert tilfælde i forbindelse med beslutningen om at anmode om udstedelse af betalingspåkrav konkret skal vurdere, hvilken national lov der er gældende ved den behandlende ret.

35. Denne adgang kan kun opnås, hvis den procedure, som skal følges, dels er så forenklet som muligt, dels – helt fra starten – er ens i hele Unionen (med undtagelse af de i artiklen indeholdte henvisninger til nationale bestemmelser).

36. I lyset af de omhandlede bestemmelsers ordlyd og formål skal forordningen derfor fortolkes således, at den deri fastsatte procedure sikres den nødvendige selvstændighed i forhold til de procedurer, som er gældende i de enkelte medlemsstater.

37. Navnlig må det lægges til grund, at de processuelle krav, der gælder for betalingspåkravets udstedelse, blot er dem, der er indeholdt i artikel 7 i forordning nr. 1896/2006, og at betalingspåkravet udstedes, når disse krav er opfyldt, uden at de nationale bestemmelser har relevans, fordi dette betalingspåkrav – i egenskab af en procedure i henhold til europæisk lovgivning, og ikke national lovgivning¹⁰ – supplerer og ikke erstatter de nationale midler for inddrivelse af pengekrav.

38. For så vidt angår den foreliggende sag bemærkes, at udstedelsen af betalingspåkravet ikke kan nægtes, såfremt de formelle betingelser i forordningens artikel 7 er opfyldt, blot fordi yderligere krav til lignende procedurer i national ret ikke er opfyldt. Som omtalt ved retsmødet kan der være tale om antallet af kopier af anmodningen, som indgives, og angivelsen af sagsgenstandens værdi i national valuta.

39. Jeg skal specielt fremhæve, at eventuelle spørgsmål om sagsomkostningerne – som anført af den polske regering under retsmødet og i indlæggene – ikke kan være til hinder for udstedelse af den foranstaltning, hvorom der er anmodet, idet det dog står fast, at sagsomkostningernes beløbsstørrelse fastsættes efter national lovgivning i medfør af forordningens artikel 25.

40. Sammenfattende foreslår jeg derfor Domstolen at besvare det første præjudicielle spørgsmål med, at forordningens artikel 7 skal fortolkes således, at den udtømmende fastlægger kravene til anmodningen om et europæisk betalingspåkrav, med undtagelse af de i artiklen indeholdte henvisninger til medlemsstaternes ret.

41. Henset til besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål er det ikke nødvendigt at gennemgå det andet spørgsmål.

VI – Om det tredje og fjerde præjudicielle spørgsmål

42. Med det tredje præjudicielle spørgsmål har Sąd Okręgowy we Wrocławiu anmodet Domstolen om at afklare, hvorvidt artikel 4 i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at de i denne bestemmelse anførte kriterier for et pengekrav, dvs. at kravets størrelse er angivet, og at kravet er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives, udelukkende gælder for hovedkravet, eller således, at de også gælder for kravet på morarenter.

43. Med det fjerde præjudicielle spørgsmål har Sąd Okręgowy we Wrocławiu stillet en række spørgsmål vedrørende de renter, som kan kræves på baggrund af den omhandlede procedure.

10 — Betalingspåkravet er nemlig udstedt på grundlag af en for medlemsstaterne fælles processuel ordning, som er indført ved en forordning.

44. Den forelæggende ret har særligt spurgt, om der i henhold til artikel 7, stk. 2, litra c), foruden hovedkravet kan rejses krav vedrørende:

- a) alle renter, herunder de såkaldte åbne renter, beregnet fra en præcist fastsat forfaldsdato indtil en betalingsdag, der ikke er fastsat ved angivelse af en dato, eller
- b) kun de renter, der beregnes fra en præcist fastsat forfaldsdato og indtil anmodningens indgivelse eller påkravets udstedelse, eller
- c) udelukkende de renter, der beregnes fra en præcist fastsat forfaldsdato og indtil anmodningens indgivelse?

45. Jeg er af den opfattelse, at disse to spørgsmål skal behandles sammen, fordi den nationale ret efter min vurdering i det væsentlige har spurgt Domstolen, om der i lyset af forordningens bestemmelser som helhed, og specielt artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), kan eller ikke kan rejses krav vedrørende alle renter, herunder de såkaldte åbne renter, beregnet fra en præcist fastsat forfaldsdato indtil en betalingsdag (i det foreliggende tilfælde morarenter).

46. Indledningsvist skal det bemærkes, at den forelæggende rets ræsonnement ikke kan tiltrædes, for så vidt som retten drager forskellige konklusioner med hensyn til muligheden for at kræve de såkaldte åbne renter afhængigt af, om artikel 4 i den omhandlede forordning fortolkes således, at de i denne bestemmelse anførte kriterier for et pengekrav, dvs. at kravets størrelse er angivet, og at kravet er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen om et europæisk betalingspåkrav indgives, udelukkende gælder for hovedkravet, eller således, at de også gælder for kravet om morarenter¹¹.

47. Dette skyldes for det første den omstændighed, at den nævnte artikel 4 herved ikke ville blive fortolket i lyset af forordningens øvrige artikler vedrørende spørgsmålet om renter.

48. Artikel 4 i forordning nr. 1896/2006 fastlægger nemlig, at den europæiske betalingspåkravsprocedure indføres for inddrivelse af et pengekrav på et angivet beløb, som er forfaldent på det tidspunkt, hvor anmodningen indgives. Bestemmelsen refererer generelt og med en særlig bred formulering til ordet »krav« og sonderer derfor ikke udtrykkeligt mellem hovedkrav og renter.

49. Ud over denne bestemmelse skal der dog tages hensyn til forordningens artikel 7, ifølge hvilken anmodningen om betalingspåkrav skal indeholde »kravets størrelse, herunder hovedkravet og i givet fald renter, konventionalbod og omkostninger« [stk. 2, litra b)] og, såfremt renter påløber, rentesatsen og det tidsrum, for hvilket renterne kræves [stk. 2, litra c)], samt »den retlige interesse, herunder en beskrivelse af de forhold, der påberåbes som grundlag for kravet og, hvis det er relevant, de krævede renter« [stk. 2, litra d)].

50. Mens artikel 4 giver en generel afklaring af det mulige indhold i anmodningen om betalingspåkrav (inddrivelse af pengekrav og hermed krav på betaling af en pengesum), omfatter artikel 7 den formelle beskrivelse af dette kravs komponenter, dvs. hovedkrav, renter, konventionalbod og omkostninger [stk. 2, litra b)].

51. For det andet tager den forelæggende rets ræsonnement som nævnt i punkt 46 ikke højde for, at muligheden for at kræve renter, herunder de åbne renter, følger af såvel selve karakteren af henholdsvis hovedkravet og rentekravet som af de indbyrdes forhold mellem disse to krav.

11 — Jeg er følgelig ikke enig i det, som den forelæggende ret har anført i punkt 9 i forelæggelseskendelsens begrundelse, nemlig at: »Antages det, at de kriterier for krav, der er anført i forordningens artikel 4, også finder anvendelse på rentekravet, indebærer det, at en fordringshaver alene kan kræve renter for tidsrummet fra dette kravs forfaldstid og højst indtil anmodningens indgivelse. I så fald er det uforholdsmæssigt, at Domstolen besvarer den nationale rets øvrige spørgsmål.«

52. Renterne udgør nemlig en finansiel forpligtelse, som kun adskiller sig fra hovedkravet, fordi renterne har en accessorisk karakter i forhold til det hovedkrav, som de afhænger af, og fordi rentebeløbet er knyttet til, at tiden går, og hermed varierer proportionelt med tiden.

53. Der foreligger ikke yderligere væsentlige forskelle mellem de to forpligtelser [i en sådan grad at artikel 7, stk. 2, litra c) og d), præciserer, at anmodningen om betalingspåkrav omfatter pengekrav bestående af hovedkrav og renter, og derfor sonder mellem hovedkrav og renter udelukkende, fordi renter eventuelt kan kræves] og i princippet følger renteforpligtelsen normalt forpligtelsen vedrørende hovedkravet og sidstnævnte forpligtelses udvikling. Man kan således hævde, at der kun kan kræves renter, såfremt der foreligger et hovedkrav, som kan inddrives.

54. Den nævnte tilknytning mellem forpligtelserne vedrørende hovedkravet og renterne er struktureret således:

- 1) Renterne skyldes, fordi hovedkravet skal betales (og således er forfaldent), og den pågældende betaling ikke er sket (inden for den aftalte eller lovbestemte frist for så vidt angår morarenter).
- 2) Med tiden optages de accessoriske ydelser i hovedkravet og udgør således en bestemt del af det pågældende beløb.

55. Svaret på spørgsmålet om, hvorvidt renter, herunder de åbne renter, kan opkræves ved hjælp af det europæiske betalingspåkrav, kan således ikke afhænge af en isoleret fortolkning af artikel 4 og af den omstændighed, at sådanne accessoriske ydelser anses for et særskilt beløb, der er forfaldent i medfør af artikel 4.

56. Dette skyldes, at de krav, som kan gøres gældende (hvad enten der er tale om hovedkrav, renter, konventionalbod og omkostninger), skal fastlægges ved en samlet vurdering af artikel 4 og 7, og at muligheden for at kræve renter frem for alt følger af den ovennævnte accessoriske tilknytning mellem renterne og hovedkravet.

57. På grundlag af ovenstående betragtninger vil jeg nu foretage en materiel bedømmelse af det af Sął Okręgowy we Wrocławiu forelagte spørgsmål om, hvorvidt der ved hjælp af den omhandlede procedure også kan kræves renter beregnet indtil betalingsdagen, eller kun de renter, der skyldes på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om betalingspåkrav eller for påkravets udstedelse.

58. Besvarelsen kan udledes ved en vurdering dels af forordningens artikler og formål, dels af genstanden for de omhandlede bestemmelser som helhed, dels af kendetegnene ved de af den behandelende myndighed truffene foranstaltninger.

59. Jeg skal først og fremmest fremhæve, at den nævnte artikel 7 – som indeholder en generel regulering af de formelle krav til anmodningen og udtrykkeligt rummer muligheden for at kræve renter – pålægger [stk. 2, litra c)] fordringshaveren at angive rentesatsen og det tidsrum, for hvilket renterne kræves, men ikke en præcist angiven dag, indtil hvilket renterne kræves.

60. Anvendelsesområdet for denne bestemmelse er ikke kun afgrænset til de renter, som skyldes på tidspunktet for anmodningens indgivelse eller på tidspunktet for udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav, og bestemmelsen foreskriver ikke, at rentekravet nøjagtigt opgøres.

61. Lignende betragtninger kan anføres hvad angår artikel 4, som med henblik på fastlæggelsen af de krav, der kan være genstand for det omhandlede påkrav, skal sammenholdes med artikel 7 som understreget i punkt 47-50 og 56.

62. Heraf følger, at forordningens bestemmelser, der fastlægger, hvilke krav der kan gøres gældende, idet de regulerer fremgangsmåderne for udarbejdelsen af den pågældende anmodning, ikke er til hinder for, at der kan kræves også åbne renter, for hvilke det hverken er muligt at oplyse den dag, indtil hvilken renterne kræves, eller det endelige samlede beløb.

63. Samme konklusion kan også drages ved en vurdering af forordningens formål.

64. Som fremhævet i forbindelse med vurderingen af det første præjudicielle spørgsmål¹² indfører forordningen fælles processuelle bestemmelser med henblik på udstedelsen af påkrav vedrørende grænseoverskridende pengekrav af mindre værdi, som kan cirkulere i medlemsstaterne ved overholdelse af bestemte mindstestandarder, som overflødig gør en mellemliggende procedure forud for anerkendelsen og fuldbyrdelsen, hvilket i praksis medfører en forenkling og fremskyndelse af de pågældende søgsmål (femte betragtning til forordningen) og fremmer en hurtig og effektiv inddrivelse af ubestridte krav (sjette betragtning til forordningen).

65. Hvis den omhandlede forordning blev fortolket således, at de såkaldte åbne renter ikke kunne kræves ud over hovedkravet, ville de i punkt nævnte betingelserne ikke blive overholdt.

66. Hvis fordringshaverne skulle begrænse anmodningen til hovedkravet, med eventuelt tillæg af de renter, som konkret skyldes på tidspunktet for indgivelse af anmodningen eller højst på tidspunktet for udstedelse af påkravet, ville fordringshaverne være nødt til at indgive en række anmodninger; den første for at kræve hovedkravet og de forfaldne renter, de øvrige for at kræve renterne for den efterfølgende periode.

67. Herved ville udstedelsen af et enkelt påkrav, som kan cirkulere i medlemsstaterne, vanskeliggøres, og det samlede krav ville være opdelt i forskellige komponenter. Dette ville medføre en mangedobling af antallet af påkrav samt en øget arbejdsbyrde med længere behandlingstider og højere omkostninger, så inddrivelse af pengekrav ville vanskeliggøres, om ikke af anden grund så fordi det ville indføre flere procedurer i stedet for én.

68. Fordringshaveren kunne endvidere foranlediges til at anmode retten om betalingspåkrav efter den nationale lovgivning i medlemsstaterne i stedet for at benytte proceduren i den omhandlede forordning, hvis fordringshaveren i det førstnævnte tilfælde – som eksempelvis i Polen efter den forelæggende rets redegørelse – kunne opnå et påkrav, som omfatter hele kravet, herunder renter indtil betalingsdagen, eftersom fordringshaveren i det andet tilfælde blot kunne gøre hovedkravet og en del af renterne gældende.

69. Samme konklusion som i punkt 62 kan også drages ved en vurdering af genstanden for de omhandlede bestemmelser som helhed og kendetegnene ved de af den behandlende myndighed truffene foranstaltninger.

70. For det første – som fremhævet i punkt 20 og 36 – har forordningen indført en ensartet procedure, som er selvstændig i forhold til de nationale procedurer vedrørende udstedelse af betalingspåkrav. Forordningen regulerer alene de processuelle aspekter vedrørende udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav, hvilket også kan udledes af grønbog om en EF-procedure for betalingspåbud og om foranstaltninger til forenkling og fremskyndelse af søgsmål om krav af mindre værdi (som femte betragtning til forordningen henviser til). Allerede i starten af grønbogen anføres det, at dens formål er at opstille en særskilt hurtig og omkostningseffektiv procedure, som skal gælde i samtlige medlemsstater, for krav, som ikke forventes bestridt.

12 — Jf. navnlig punkt 30 og 31.

71. For det andet afhænger udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav ikke af en materiel bedømmelse af anmodningens begrundelse.

72. I lyset af artikel 8 og artikel 12, stk. 4, kræves nemlig alene en formel kontrol af, at de processuelle betingelser, der er foreskrevet i forordningen, er opfyldt, og at kravet er begrundet. Denne kontrol er baseret på de af fordringshaveren i anmodningen anførte oplysninger og forudsætter ikke, at retten kontrollerer oplysningernes ægthed. Når betalingspåkravet udstedes, informeres skyldneren om, at det er udstedt alene på grundlag af fordringshaverens oplysninger.

73. Inden for rammerne af den europæiske procedure behandler retten nemlig i realiteten ikke sagen fuldstændigt, og den eventuelle sagsbehandling indledes kun, hvis der rejses indsigelse. Karakteren af de af de behandlende myndigheder truffne foranstaltninger varierer derfor afhængigt af, hvornår de træffes.

74. Under den ikke-kontradiktoriske fase, som reguleres ved EU-retten, prøver retten kun anmodningens formelle rigtighed på grundlag af fordringshaverens redegørelse. Under indsigelsesproceduren – som reguleres efter medlemsstaternes ret, og som omhandler den effektive prøvelse af kravet – behandler retten derimod sagen fuldstændigt¹³.

75. Den ringere beskyttelse af skyldneren i den fase, som afsluttes med udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav, er en nødvendig konsekvens af, at proceduren skal være så enkel og ensartet som muligt. En kompensation for denne ringere beskyttelse gives for det første af det forhold, at skyldneren i medfør af artikel 16, stk. 3, kan bestride kravet, men ikke er forpligtet til at angive grundene hertil, og i henhold til artikel 17 kan opnå, at proceduren fortsætter som almindelig civil retssag, og for det andet af den omstændighed, at fordringshaveren i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, skal erklære, at de anførte oplysninger er sande, og at han er klar over, at eventuelle bevidst falske angivelser vil kunne medføre passende sanktioner¹⁴.

76. Som fremhævet af Kommissionen under retsmødet foretager den kompetente ret derfor kun efter en indsigelse en fuldstændig materiel vurdering af spørgsmålene om begrundelsen for og omfanget af hovedkrav og renter, herunder de åbne renter. Hvis det er relevant, analyserer retten nøje den materielle lov (eller eventuelt de love), som regulerer forholdet.

77. Forordningen omfatter derfor processuelle institutioner og vedrører fremgangsmåderne for, at fordringshaveren opnår et betalingspåkrav, som kan cirkulere i medlemsstaterne. Forordningen omhandler derimod ikke de materielle aspekter og – hvad angår den foreliggende sag – i særlig grad, hvilke renter som kan kræves.

78. På grundlag af ovenstående betragtninger, i lyset af den omhandlede forordnings formelle lovtækt, dens formål og karakteren af de vurderede bestemmelser og de af den behandlende myndighed truffne foranstaltninger følger det, at proceduren for opnåelse af påkravet skal følge forordningen (og den nationale lov i det omfang, forordningen henviser til den, dvs. i tilfælde af processuelle institutioner, som ikke reguleres ved forordningen), hvorimod den type renter, som kan kræves (men lignende konklusioner skal formuleres vedrørende alle kravets komponenter), skal fastlægges i medfør af de materielle bestemmelser, som regulerer forholdet mellem parterne.

79. Såfremt fordringshaveren efter disse materielle bestemmelser kan kræve de såkaldte åbne renter, kan han også gøre krav på dem ved anvendelse af den procedure, der fastsat i forordningen.

13 — Efter min opfattelse har den omhandlede forordning indført en såkaldt (i det mindste tiltænkt) effektiv ordning, dvs. en ordning, ifølge hvilken retten udsteder betalingspåkravet uden en materiel prøvelse af anmodningens begrundelse (i de øvrige ordninger, efter den såkaldte »bevismodel«, foretages denne prøvelse, og fordringshaveren skal derfor indgive bevis for sit krav). I de effektive ordninger kompenseres den tilsyneladende ringere beskyttelse af skyldnerens interesser ved en forenklet procedure for at rejse indsigelse over for påkravet (uden forpligtelse til at angive grundene hertil).

14 — Der er tale om en bestemmelse, som henviser til den for common law-ordninger typiske affidavit-institution.

80. Hvis fordringshaveren derimod i medfør af disse bestemmelser kun kan kræve renter beregnet indtil anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse, skal anmodningen tilpasses denne lovgivning.

81. I den foreliggende sag følger det heraf, at såfremt fordringshaveren i medfør af de materielle bestemmelser, som regulerer forholdet (hvilket ifølge forelæggelseskendelsen er de polske bestemmelser), også kan kræve de såkaldte åbne renter, skal den forelæggende ret i forbindelse med udstedelsen af betalingspåkravet også tillægge ham ret til disse renter.

82. Der foreligger i øvrigt ingen grunde til, at et krav, som inkluderer de såkaldte åbne renter i medfør af den materielle lov, der finder anvendelse på aftalen, og som parterne ofte udtrykkeligt vælger eller under alle omstændigheder forudgående har kendskab til, skal reduceres som en konsekvens af anvendelsen af proceduren i den omhandlede forordning og på trods af, at der ikke findes en udtrykkelig bestemmelse herom.

83. Det Forenede Kongeriges regering er af den opfattelse, at der kun kan kræves renter indtil betalingspåkravets udstedelse.

84. Ifølge denne opfattelse specificerer retningslinjerne for udfyldelsen af anmodningen om betalingspåkrav jf. forordningens bilag I udelukkende, med henvisning til anmodningsformulærens afsnit 7, den procedure, som skal overholdes for at kræve renter frem til det tidspunkt, hvor retten træffer afgørelse om fordringshaverens anmodning (det præciseres netop, at i så fald udfyldes sidste rubrik i det nævnte afsnit 7 ikke).

85. Et yderligere argument til støtte for denne løsning er den omstændighed, at formulæren for betalingspåkravets udstedelse (formular E i bilag V til forordningen) gør det muligt for retten i rubrikken »Renter« at angive datoen for udstedelse af betalingspåkravet, i tilfælde af at fordringshaveren stiller krav herom.

86. I denne henseende skal jeg henvise til de anførte betragtninger og det bemærkes, i modsætning til Det Forenede Kongeriges regering, at de pågældende retningslinjer er vejledende og kun er eksempler på de mulige konkrete tilfælde.

87. Jeg skal understrege, at formulæren for anmodning om betalingspåkrav rummer muligheden for, at kravet vedrørende renter tilpasses fordringshaverens konkrete behov, idet der bortses fra retningslinjerne for udfyldelsen.

88. Det er nemlig muligt at udfylde formulærens afsnit 7 om renter med kode 06 og bogstav E (hvilket betyder »Andet«) og herefter specificere kravet i sektionen nederst i det samme afsnit med titlen »Præcisering i tilfælde af kode 6 og/eller E«. Hvis det er relevant, benyttes afsnit 11 med titlen »Yderligere erklæringer og supplerende oplysninger (om nødvendigt)«.

89. Fordringshaveren kan således kræve renter indtil det ønskede tidspunkt, eventuelt indtil betalingsdagen uden straks at skulle præcisere rentekravets størrelse.

90. Denne konklusion kan også drages af den omstændighed, at anmodningsformulærens afsluttende formulering ikke forpligter til anførelse af det specifikke beløb, men blot henviser til betaling »af det ovenfor anførte hovedkrav« (hovedkravet) »plus renter«, og således ikke anvender udtrykket »ovenfor anførte« hvad angår renterne.

91. For så vidt angår formulæren for betalingspåkravets udstedelse (formular E i bilag V til forordningen), hvis konklusion vedrørende renter omfatter angivelsen »beløb«, bemærkes, at intet er til hinder for, at retten tilpligter skyldneren at betale »det skyldige beløb« og ikke et præcist beløb beregnet på grundlag af en specifikt angivet dato.

92. Den portugisiske regering tilslutter sig den af Det Forenede Kongeriges regering foreslåede løsning, i særlig grad fordi forordningens artikel 12, stk. 3, litra a), fastsætter, at skyldneren i betalingspåkravet gøres opmærksom på, at han må betale fordringshaveren det beløb, som er anført i betalingspåkravet.

93. I denne henseende skal jeg henvise til ovenstående betragtninger, og det understreges, at skyldneren – ved forkyndelse af betalingspåkravet – ved hjælp af en simpel metode kan beregne det beløb, han skylder på betalingsdagen. Såfremt skyldneren er uenig i det beløb, som er fastlagt på grundlag af både rentesatsen og det tidspunkt, efter hvilket renterne kan kræves jf. betalingspåkravet, kan han indgive indsigelse.

94. De standardiserede fremgangsmåder ved udarbejdelsen af de nævnte formularer og de respektive retningslinjer kan under ingen omstændigheder fratage fordringshaveren retten til at kræve alle renter indtil betalingsdagen, såfremt dette er muligt ifølge den materielle lov, som finder anvendelse på aftaleforholdet, idet det kan udledes af den samlede vurdering af forordningens lovtekst, at han ikke mister denne mulighed.

95. Den af den portugisiske og Det Forenede Kongeriges regering foreslåede løsning ville derimod helt åbenbart tilsidesætte forordningens formål, dvs. forenkling og fremskyndelse af søgsmål og hurtig og effektiv inddrivelse af ubestridte krav, hvilket endvidere kunne foranledige fordringshaverne til at foretrække anvendelsen af de nationale påkravsprocedurer, som sikrer en fuldstændig dækning af deres krav, i stedet for den omhandlede procedure.

96. Idet jeg således afslutter min gennemgang af det tredje og fjerde præjudicielle spørgsmål, foreslår jeg Domstolen at besvare dem på følgende måde: Forordningens artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), skal fortolkes således, at det ved den europæiske procedure om betalingspåkrav ud over hovedkravet er muligt at kræve alle typer renter, der kan kræves efter den materielle lov, som finder anvendelse på aftaleforholdet. Afhængigt af den konkrete situation kan der derfor kræves både renter beregnet fra en præcist fastsat forfaldsdato indtil en betalingsdag, der ikke er fastsat ved angivelse af en dato, og renter opgjort indtil anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse.

VII – Om det femte præjudicielle spørgsmål

97. Med det femte præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at afklare, såfremt spørgsmål 4a) besvares bekræftende, hvordan rettens afgørelse vedrørende renterne skal formuleres i betalingspåkravet i henhold til forordningen.

98. I denne sammenhæng bemærkes, at der nederst på den omhandlede formular er et særligt felt til anførelse af renterne efter hovedkravet.

99. Såfremt der er tale om de såkaldte åbne renter, og disse renter kan kræves i medfør af den materielle lov, som finder anvendelse på aftalen, kan retten – som ikke er i stand til at beregne beløbet – begrænse sig til i det i punkt 98 nævnte felt, i rubrikken »Dato«, at pålægge betaling af renter indtil betalingsdagen. I så fald kan retten angive den dato, efter hvilken renterne kræves, i rubrikken »Renter« og den pågældende rentesats i rubrikken »Beløb«.

100. Naturligvis tillades enhver anden form for grundlæggende tilsvarende angivelse, hvormed retten klart gengiver indholdet i sin afgørelse (jeg henviser i den forbindelse til de forslag, som såvel Kommissionen som den polske og østrigske regering har fremsat i deres indlæg).

101. For så vidt angår de tilfælde [som efter den forelæggende rets opfattelse også er omfattet af de præjudicielle spørgsmål 4a) og 5], hvor renterne derimod kræves indtil anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse, kan retten beregne beløbet, idet retten både kender rentesats og referenceperiode, og nederst på den i punkt 98 nævnte formular også angive rentebeløbet.

102. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare det femte præjudicielle spørgsmål med, at afgørelsen vedrørende renterne i henhold til forordningen kan formuleres i betalingspåkravets formular på følgende måde:

- Såfremt de såkaldte åbne renter kan kræves i medfør af den lov, som finder anvendelse på aftalen, anfører retten – i det pågældende felt nederst på formularen til brug for betalingspåkravets udstedelse, hvor det skyldige beløb skal angives – i feltet om renter, i rubrikken »Dato«, at disse renter kræves indtil betalingsdagen. Retten specificerer også den dato, efter hvilken renterne kræves, i rubrikken »Renter« og den respektive rentesats i rubrikken »Beløb«. Under alle omstændigheder tillades enhver anden form for grundlæggende tilsvarende angivelse, hvormed retten klart gengiver indholdet i sin afgørelse.
- Hvis renterne kræves indtil anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse, kan retten beregne beløbet og angive det i det respektive felt nederst på den sidstnævnte formular.

103. Henset til besvarelsen af det fjerde og femte præjudicielle spørgsmål er det ikke nødvendigt at gennemgå det sjette og syvende spørgsmål.

VIII – Om det ottende præjudicielle spørgsmål

104. Med det ottende præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret anmodet Domstolen om at afklare, om retten, hvis fordringshaveren ikke beregner de renter, der kræves indtil anmodningens indgivelse, skal beregne disse ex officio eller i stedet anmode fordringshaveren om at komplettere anmodningen som omhandlet i forordningens artikel 9.

105. Jeg skal henvise til de tidligere anførte betragtninger, og det understreges, at fordringshaveren i henhold til forordningens artikel 7 kan – men ikke er forpligtet til at – beregne rentebeløbet, idet anmodningen ellers afvises eller forkastes.

106. Retten kan givetvis selv opgøre beløbet, forudsat at fordringshaveren har angivet de nødvendige oplysninger (dvs. valuta, rentesats og det tidspunkt, efter hvilket de accessoriske ydelser beregnes).

107. Såfremt de data, som er nødvendige for beregningen, ikke er oplyst eller er ufuldstændige, giver retten fordringshaveren lejlighed til at komplettere eller berigtige anmodningen inden for en rimelig frist i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1896/2006, medmindre kravet er klart ubegrundet eller anmodningen uantagelig¹⁵.

108. Jeg foreslår derfor Domstolen at besvare det ottende præjudicielle spørgsmål således:

- Hvis fordringshaveren ikke beregner de renter, som kræves indtil anmodningens indgivelse, opgør retten det pågældende beløb, forudsat at fordringshaveren har afgivet de nødvendige oplysninger.
- Såfremt de data, som er nødvendige for beregningen, ikke er oplyst eller er ufuldstændige, giver retten fordringshaveren lejlighed til at komplettere eller berigtige anmodningen inden for en rimelig frist i henhold til forordningens artikel 9, medmindre kravet er klart ubegrundet eller anmodningen uantagelig.

15 — Medmindre en lovbestemt rente automatisk tilføjes hovedstolen efter loven i udstedelsesstaten i henhold til artikel 7, stk. 2, litra c).

IX – Forslag til afgørelse

109. På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger foreslår jeg Domstolen at besvare de præjudicielle spørgsmål indgivet af Sąd Okręgowy we Wrocławiu på følgende måde:

- »1) Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk påkravsprocedure skal fortolkes således, at den udtømmende fastlægger kravene til anmodningen om et europæisk betalingspåkrav, med undtagelse af de i artiklen indeholdte henvisninger til nationale bestemmelser.
- 2) Artikel 4 og artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at det ved den europæiske procedure om betalingspåkrav ud over hovedkravet er muligt at kræve alle typer renter, der kan kræves efter den materielle lov, som finder anvendelse på aftaleforholdet. Afhængigt af den konkrete situation kan der derfor kræves både renter beregnet fra en præcist fastsat forfaldsdato indtil en betalingsdag, der ikke er fastsat ved angivelse af en dato, og renter opgjort indtil datoen for anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse.
- 3) I henhold til forordning nr. 1896/2006 kan afgørelsen vedrørende renterne formuleres i betalingspåkravets formular på følgende måde:
 - a) Såfremt de såkaldte åbne renter kan kræves i medfør af den lov, som finder anvendelse på aftalen, anfører retten – i det pågældende felt nederst på formularen til brug for betalingspåkravets udstedelse, hvor det skyldige beløb skal angives – i feltet om renter, i rubrikken »Dato«, at disse renter kræves indtil betalingsdagen. Retten specificerer også den dato, efter hvilken renterne kræves, i rubrikken »Renter« og den respektive rentesats i rubrikken »Beløb«. Under alle omstændigheder tillades enhver anden form for grundlæggende tilsvarende angivelse, hvormed retten klart gengiver indholdet i sin afgørelse.
 - b) Hvis renterne kræves indtil anmodningens indgivelse eller betalingspåkravets udstedelse, kan retten beregne beløbet og angive det i det respektive felt nederst på den sidstnævnte formular.
- 4) Hvis fordringshaveren ikke beregner de renter, som kræves indtil anmodningens indgivelse, opgør retten det tilsvarende beløb, forudsat at fordringshaveren har afgivet de nødvendige oplysninger.
- 5) Såfremt de data, som er nødvendige for beregningen, ikke er oplyst eller er ufuldstændige, giver retten fordringshaveren lejlighed til at komplettere eller berigtige anmodningen inden for en rimelig frist i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1896/2006, medmindre kravet er klart ubegrundet eller anmodningen uantagelig.«